

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžfk/35/2018
Identifikačné číslo spisu: 4015201045
Dátum vydania rozhodnutia: 30.04.2019
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:4015201045.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobca): Lanfer, s. r. o., so sídlom Hlavná 137/67, 956 07 Veľké Ripňany - Behynce, IČO: 36 772 283, zastúpený Beňo & partners advokátska kancelária, s. r. o. so sídlom Nám. Sv. Egídia 93, 058 01 Poprad, IČO: 44 250 029, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 850626/2015 zo dňa 11.06.2015, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/244/2015-65 zo dňa 22. februára 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/244/2015-65 zo dňa 22. februára 2017 z a m i e t a .

Sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Konanie pred prvostupňovým správny súdom

1. Krajský súd v Nitre (ďalej v texte rozsudku len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 11S/244/2015-65 zo dňa 22. februára 2017 podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov Správny súdny poriadok (ďalej len „S. s. p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zrušil rozhodnutie žalovaného č. 850626/2015 zo dňa 11.06.2015, ktorým žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 536/2009 Z. z. o správe daní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) potvrdil prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Nitra č. 9414401/5/5272511/2014 zo dňa 02.12.2014, ktorým správca dane podľa § 68 ods. 5 daňového poriadku vyrubil žalobcovi rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie august 2012 v sume 17 261,60 eur.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že jeho úlohou bolo posúdenie správnosti postupu a právnych záverov daňových orgánov pri rozhodovaní o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty u

žalobcu za zdaňovacie obdobie august 2012 v sume 17 261,60 eur (ako rozdielu medzi daňou uplatnenou žalobcom v daňovom priznaní, za vyššie uvedené zdaňovacie obdobie a vlastnou daňovou povinnosťou žalobcu zistenou správcom dane pri daňovej kontrole vykonanej u žalobcu), a či daňové orgány vychádzali pri vyslovení záveru zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, keď konštatovali nepreukázanie uskutočnenia zdaniteľného plnenia zo strany žalobcom deklarovovaných dodávateľov MC GOLD, spol. s r. o., LK IMPOEXPO, s. r. o. a GARAX, s. r. o., ako i oslobodenie od dane z pridanej hodnoty pri tovare, u ktorého dostatočne nepreukázal jeho dodanie odberateľovi Stone Bohemia s. r. o. do iného členského štátu, pričom pre súd bol rozhodujúci stav, ktorý tu bol v čase vydania rozhodnutia a posudzoval iba otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

3. Krajský súd ďalej konštatoval, že medzi účastníkmi konania bol sporný výklad ustanovení zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), či žalobcovi vznikol nárok na uplatnenie práva na odpočítanie DPH za zdaňovacie obdobie august 2012 pri ním tvrdenej dodávke tovaru (elektronické cigarety) od dodávateľa MC GOLD, spol. s r. o. podľa predloženej faktúry, ako i dodávke pohonných hmôt GARAX, s. r. o. a LK IMPOEXPO, s. r. o.. Medzi účastníkmi bola sporná aj otázka, či žalobca v kontrolovanom zdaňovacom období splnil podmienky na oslobodenie od dane pri dodaní tovaru - elektronické cigarety, ktoré mal žalobca dodať spoločnosti Stone Bohemia s. r. o., a či predložené doklady relevantným spôsobom preukazujú intrakomunitárne dodanie tovaru do iného členského štátu Európskej únie.

4. Podľa názoru krajského súdu správca dane vykonal rozsiahle dokazovanie a v zmysle oprávnení daných mu daňovým poriadkom preveroval všetky daňové transakcie, ktoré boli predmetom kontrolovaného zdaňovacieho obdobia, pričom bolo zistené, že spoločnosť MC GOLD, spol. s r. o. je nekontaktná a nespolupracuje so správcom dane ani prostredníctvom splnomocneného zástupcu. V súvislosti s preverením dodania tovaru - pohonných hmôt od spoločnosti LK IMPOEXPO, s. r. o. bolo preukázané, že predmetná spoločnosť je v mieste sídla nekontaktná, zmenila sídlo i konateľa. Bývalý konateľ dodávateľa potvrdil prostredníctvom splnomocneného zástupcu vystavenie faktúr, ale bližšie sa k obchodom so žalobcom vyjadriť nevedel. V súvislosti s preverením dodania tovaru od spoločnosti GARAX s. r. o. bol ako svedok vypočutý T. Y. (konateľ spoločnosti v čase, keď sa mala obchodná transakcia uskutočniť), ktorý potvrdil, že vystavil a podpísal faktúru, ale na väčšinu položených otázok odpovedal, že si nepamätá, spoločnosť nemala zamestnancov, nejaké stavebné práce sa robili, no nevie aké a kde, za spoločnosť konal on a ešte nejaký pán, ktorého meno nevie, doklady odovzdal pri predaji novej konateľke, ktorá bola opakovane bezúspešne predvolaná na pojednávanie, a nebolo ju možné ani predviesť. Žalobca sa vyjadroval k prijatým plneniam, ale neposkytol žiadny dôkaz o ich realizácii deklarovateľmi. Nevyjadril sa k pôvodu kupovaného tovaru, okolnostiam nahládky a vykládky, preprave tovaru a neuvádzal mená osôb vykonávajúcich prepravu, ktorí by mohli byť vypočutí ako svedkovia.

5. Krajský súd uviedol, že základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu dane je, aby sa zdaniteľné plnenie uskutočnilo a aby boli splnené vecné a časové podmienky na odpočítanie dane v zmysle zákona o DPH, pričom ich nesplnenie nie je možné odpustiť. Správca dane vychádzal z jednoznačných a presvedčivých dôkazov, pričom dokazovaním zistený skutkový stav považoval správny súd za dostatočný a vyčerpávajúci. Odpočet DPH si žalobca uplatnil sám, preto musel byť schopný preukázať, že zdaniteľný obchod bol reálne uskutočnený tak, ako ho deklaroval v daňovom priznaní, a teda žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno podľa § 24 ods. 1 daňového poriadku. V prejednávanej veci žalobca neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal skutočnosti, ktoré by spochybňovali zákonnosť postupu, ako aj rozhodnutia správcu dane a žalovaného.

6. Vo vzťahu k deklarovateľnému intrakomunitárnemu dodaniu tovarov poukázal správny súd na odpoveď Českej daňovej správy, z ktorej vyplynulo, že spoločnosť Stone Bohemia s. r. o. so sídlom v Českej republike v roku 2012 nemala zamestnancov, ale spoločnosť vykazovala číselné údaje s vysokými obrátmi tuzemské i intrakomunitárne, pričom voči štátnemu rozpočtu si v každom zdaňovacom období uplatňovala nadmerné odpočty. Žalobca teda nepreukázal dodanie tovaru, prekročenie štátnej hranice s deklarovateľným tovarom do Českej republiky, teda splnenie zákonných podmienok podľa § 43 ods. 1,

ods. 5 zákona o DPH. Konateľ spoločnosti Miroslav Lanfer vo svojej výpovedi uvádzal protichodné informácie o realizácii obchodu, pričom Česká daňová správa nepotvrdila príjem tovaru, jeho zaevidovanie, zaplatenie daňovým subjektom. Žalobca sa k okolnostiam dodania tovaru nevedel konkrétne vyjadriť, prípadne si nespomínal. Z dokladov nebolo zrejmé, kto vykonal prepravu tovaru do Českej republiky a prepravu žalobca nepreukázal relevantnými dokladmi. Na základe uvedených dôvodov dospel správny súd k názoru, že žalobca nepreukázal vecné plnenia podľa predložených faktúr v prospech spoločnosti Stone Bohemia s. r. o.. Na základe tohto dôvodu žalobcovi nevzniklo právo na ním uplatnené oslobodenie od dane z pridanej hodnoty. V uvedenom kontexte poukázal správny súd na právny názor vyjadrený v rozsudku Najvyššieho súdu SR č. k. 8Sžfk/5/2010 z 9. decembra 2010 (v ktorom bola riešená identická právna problematika podľa Šiestej smernice Rady 77/388/EHS z 17.05.1977 o zosúladiení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu - spoločný systém dane z pridanej hodnoty, ktorú s účinnosťou od 01.01.2007 nahradila Smernica Rady 2006/112/ES z 28.11.2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty), podľa ktorého daňový subjekt, ktorý si uplatnil oslobodenie od DPH pri deklarovaných dodávkach tovaru bol povinný preukázať, že tovar skutočne fyzicky opustil územie Slovenskej republiky a bol dodaný ním deklarovanému nadobúdateľovi v inom členskom štáte, na ktorého prešlo právo nakladať s tovarom ako jeho vlastník.

7. Správny súd poukázal v tejto súvislosti na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C - 146/05 „Albert Collé“, ako aj rozsudok vo veci C - 409/04 vo veci „Teleos plc.“, v zmysle ktorých k uplatneniu oslobodenia dodávky od dane dôjde len vtedy, keď právo nakladať s tovarom ako vlastník prejde na nadobúdateľa a keď dodávateľ preukáže, že tento tovar bol odoslaný alebo prepravený do iného členského štátu a že v dôsledku tohto vývozu alebo tejto prepravy fyzicky opustil územie členského štátu dodania. Uvedený záver je odzrkadlený aj v judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. sp. zn. 8Sžf/6-7/2014). Keďže pri nadobúdaní tovaru v rámci Európskej únie nie je pohyb tovaru cez hranice jednotlivých štátov monitorovaný, je zásadne vecou žalobcu s kým uzatvára obchodné kontrakty a v prípade, ak si uplatňuje oslobodenie pod DPH, musí vedieť nespochybniteľnými dôkazmi preukázať, že tovar bol skutočne dodaný, vyvezený, a že deklarovaný odberateľ skutočne nadobudol právo s týmto tovarom nakladať. Dôkazná povinnosť teda spočíva jednoznačne na daňovom subjekte, ktorému daňové orgány poskytli dostatok priestoru, aby svoje tvrdenia o dodaní a vývoze tovaru do iného členského štátu preukázal, čo žalobca neurobil.

8. Správny súd sa vysporiadal aj s vyhodnotením vzťahu medzi prejednáványm prípadom a rozsudkami Súdneho dvora Európskej únie (napr. rozsudkom vo veci C-273/11), na ktoré poukázal žalobca a vyslovil záver, že je úlohou členského štátu ustanoviť rozsah dôkazných prostriedkov na preukázanie realizácie zdaniteľného obchodu, čo slovenský zákonodarca vykonal prostredníctvom § 43 ods. 5 zákona o DPH. K uvedenému správny súd poznamenal, že dôvodom pre nepriznanie oslobodenia od dane z pridanej hodnoty v konkrétnom prípade bolo, že žalobca nevedel preukázať reálne nadobudnutie tovaru, ktorý mal byť predmetom jeho dodania do Českej republiky, ale i zistenia českej daňovej správy, ktorá nepotvrdila dovoz tovaru z iného členského štátu v mesiaci august 2012 u deklarovaného odberateľa spoločnosti Stone Bohemia s. r. o..

9. Vo vzťahu k námietkam žalobcu týkajúcim sa procesných pochybení správcu dane správny súd uviedol, že ďalšie námietky procesného charakteru nemajú podľa jeho názoru žiaden vplyv na zákonnosť rozhodnutia správcu dane a žalovaného. Navyiac krajský súd poznamenal, že kto iný ako žalobca, ktorý bol v kontrolovanom daňovom období i konateľom uvedenej právnickej osoby (vrátane Stone Bohemia s. r. o. so sídlom v Českej republike, ide o personálne a ekonomicky prepojené osoby) by mal poznať obchodné transakcie týchto daňových subjektov a ich účtovníctvo, teda poskytnúť relevantné dôkazy o realizovaných daňových transakciách, keď nie žalobca. Na námietku, že žalobcovi nebolo umožnené klásť svedkom otázky uviedol, že o toto právo sa pripravil sám žalobca, ktorý bol vždy upovedomený o tom, že budú vykonané výsluchy svedkov na pojednávaniach, na ktorých sa nezúčastnil.

10. Vzhľadom k vyššie uvedenému krajský súd dospel k názoru, že rozhodnutia žalovaného ako aj správcu dane zodpovedajú zásadám logického myslenia a sú v súlade s hmotnoprávnymi ustanoveniami

citovaných zákonov. Preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 S. s. p. zamietol.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenia

11. Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote žalobca kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g/ Správneho súdneho poriadku, v ktorej uviedol, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že spornou v konaní je otázka posúdenia a rozloženia dôkazného bremena medzi daňový subjekt ako platiteľa DPH a správcu dane, teda právne posúdenie, či žalobca dostatočným spôsobom preukázal splnenie podmienok pre oslobodenie dodávky tovaru od DPH, resp. pre nadmerný odpočet. Sťažovateľ je toho názoru, že nekontaktnosť obchodných partnerov mu nemožno klásť za vinu, a že dôkazy od neho vyžadované boli za mierou jeho technických, právnych ale aj zákonných možností. Poukázal na to, že je subjektom súkromného práva a nemá žiadne legálne nástroje na rozdiel od správneho orgánu na sledovanie výrobných a obstarávacích procesov svojich dodávateľov. Skutočnosť, či žalobca ako daňový subjekt vedel, alebo mohol vedieť, že sa prijatím plnenia bude podieľať na plnení, ktoré je spojené s daňovým únikom je dôkazným bremenom príslušného orgánu - správcu dane.

13. Sťažovateľ ďalej poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (3Sžf/1/2011, 3Sžf/19/2010, 6Sžf/10/2012, 6Sžf/81/2013, 8Sžf/5/2010, 8Sžf/81/2013, 3Sžf/8/2014, 36Sžf/1/2010), z ktorej odvodzoval, že k vyčerpaniu vlastného dôkazného bremena daňového subjektu dôjde, ak materiálne plnenie preukáže zodpovedajúcou faktúrou a preukázanie opaku spočíva na správcovi dane. Dôkazné bremeno je limitované ustanovením § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb.. Podľa jeho názoru, preukázanie práva na oslobodenie, respektíve odpočet dane je podmienené len existenciou faktúry a v zmysle európskej legislatívy (C-354/03 a C-355/03 a C-484/03, C-273/11, C-409/04, C-484/03, C-439/04 a C-440/04, C-285/11, C-80/11 a C-142/11) nemožno vyžadovať nič viac. Na základe uvedených skutočností má za to, že objektívne preukázal splnenie povinností, ktoré mu boli uložené v oblasti dokazovania, vyčerpal svoju dôkaznú povinnosť.

14. Sťažovateľ vzhľadom k uvedenému navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu v zmysle § 462 S. s. p. zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Taktiež žiadal priznanie trov konania.

15. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalovaný a uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava písomného vyjadrenia k žalobe z dôvodu, že kasačná sťažnosť podaná žalobcom neobsahuje žiadne nové skutočnosti ako tie, ku ktorým sa už vyjadril.

III.

Konanie na kasačnom súde

16. Najvyšší súd SR konajúci ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia 30. apríla 2019 bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP.

17. Kasačný súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Nitre, preskúmal rozsudok správneho súdu ako aj konanie, ktoré mu

predchádzalo, skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

18. Podľa § 2 ods. 1 a 2 S. s. p., v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

19. Podľa § 6 ods. 1 S. s. p. správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

20. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu bolo posúdenie, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia.

21. V danej veci kasačný súd zistil, že v obdobných veciach už rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkami č. k. 6Sžfk/5/2016 z 31. júla 2018, predmetom ktorého bolo zdaňovacie obdobie január 2012 a posudzovanie zdaniteľných plení od dodávateľa NAROKO s. r. o.; č. k. 5Sžfk/22/2017 z 27. septembra 2018, predmetom ktorého bolo zdaňovacie obdobie november 2012 a posudzovanie zdaniteľných plení od dodávateľov GARAX s. r. o., MC GOLD, spol. s r. o., FACIES, s. r. o., S.E.A. - MBM, spol. s r. o. a dodanie tovaru českému odberateľovi Stone Bohemia s. r. o.; č. k. 3Sžfk/32/2017 z 30. mája 2018, predmetom ktorého bolo zdaňovacie obdobie február 2012 a posudzovanie zdaniteľných plení od dodávateľa NAROKO s. r. o.; č. k. 3Sžfk/33/2017 z 27. júna 2018, predmetom ktorého bolo zdaňovacie obdobie január 2012 a posudzovanie zdaniteľných plení od dodávateľov GARAX s. r. o. a NAROKO s. r. o.; č. k. 3Sžfk/13/2018 z 27. júna 2018, predmetom ktorého bolo zdaňovacie obdobie september 2012 a posudzovanie zdaniteľných plení od dodávateľa LK IMPOEXPO, s. r. o.; č. k. 3Sžfk/14/2018 z 27. septembra 2018, predmetom ktorého bolo zdaňovacie obdobie jún 2012 a posudzovanie zdaniteľných plení od dodávateľov GARAX s. r. o., MC GOLD, spol. s r. o. a dodanie tovaru českému odberateľovi Stone Bohemia s. r. o.; č. k. 3Sžfk/16/2018 z 27. septembra 2018, predmetom ktorého bolo zdaňovacie obdobie júl 2012 a posudzovanie zdaniteľných plení od dodávateľov GARAX s. r. o., NAROKO s. r. o., MC GOLD, spol. s r. o. a dodanie tovaru českému odberateľovi Stone Bohemia s. r. o.; č. k. 8Sžfk/45/2017 z 12.12.2018, predmetom ktorého bolo zdaňovacie obdobie marec 2012 a posudzovanie zdaniteľných plení od dodávateľov MC GOLD, spol. s r. o., NAROKO s. r. o. a dodanie tovaru českému odberateľovi Ro-Truck s. r. o.. Súčasne kasačný súd zistil, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodoval vo veciach Miroslava Lanfera (konateľa sťažovateľa) ako fyzickej osoby - podnikateľa, podnikajúceho pod obchodným menom Miroslav Lanfer s miestom podnikania Hlavná 137/67, 956 07 Vělké Ripňany, IČO: 33 128 472 (ktorý ukončil podnikateľskú činnosť vo všetkých predmetoch podnikania uvedených na dokladoch o živnostenskom oprávnení k 30. septembru 2017), rozsudkami č. k. 4Sžfk/1/2017 zo 6. februára 2017; č. k. 5Sžfk/3/2017 z 25. októbra 2018; č. k. 5Sžfk/45/2017 z 31. mája 2018; č. k. 4Sžfk/62/2017 z 5. novembra 2017; a č. k. 3Sžfk/15/2018 z 27. septembra 2018, predmetom ktorých bolo posudzovanie zdaniteľných plení od dodávateľov GARAX s. r. o., PRODUTHERM s. r. o., MC GOLD spol. s r. o., S.E.A. - MBM, spol. s r. o. a dodanie tovaru českým odberateľom Stone Bohemia s. r. o. a Ro - Truck, s. r. o..

22. Podľa § 464 ods. 1 S. s. p., ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na obdobné rozhodnutie, ktorého prevzatú časť v odôvodnení uvedie.

23. Vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu dôkazného bremena žalobcu správnym súdom čo do uskutočnenia zdaniteľného plnenia zo strany žalobcom deklarovaných dodávateľov MC GOLD, spol. S r. o., GARAX, s. r. o. a LK IMPOEXPO, s. r. o. kasačný súd uvádza, že predmetom konania je obdobný skutkový a právny stav, ktorý bol predmetom konaní a rozhodnutí kasačného súdu vyššie uvedených. Kasačný súd v zmysle ust. § 464 ods. 1 S. s. p. na ne poukazuje.

24. Kasačný súd v tomto prípade odkazuje podľa § 464 ods. 1 SSP na právne závery vyslovené v rozsudku v Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky č. k. 3Sžfk/13/2018 zo dňa 27. 06. 2018, týkajúceho sa tých istých v účastníkov konania, vychádzajúceho zo skutkových zistení tej istej daňovej kontroly, v ktorom sa v bode 47 uvádza: „ 47. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžf/30/2014 zo dňa 17.02.2015, aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov nedáva správcovi dane právo na svojvoľné a účelové nakladanie zso zistenia získanými v rámci daňovej kontroly alebo daňového konania, ale táto podlieha zákonom stanovenému postupu, keď je správca dane povinný hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom prihliadať na všetko, čo v daňovom konaní vyšli najavo, pričom toto vyhodnotenie zistených skutkových okolností musí zodpovedať zásadám logického myslenia a správnej aplikácie relevantných zákonných ustanovení. Zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrďia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním, v daňovom priznaní uvádzaných a správcovi dane preverovaných skutočností, nakoľko daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Preto je na správcovi dane vykonávaným dokazovanie a jeho úvaha, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť záveru vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii.

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 zo dňa 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 78/2011-17 zo dňa 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 28 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 42 ods. 2, § 51 zákona č. 222/2004 Z. z.). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane dôkazného subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom ustanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dne z pridanej hodnoty, je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený.“

Najvyšší súd mal za preukázané, že žalovaný, ako aj správca dane pri výkone daňovej kontroly, ako aj vo vyrubovacom konaní vyhodnotili všetky dôkazy a zistené skutočnosti rozhodujúc pre správne určenie dane v ich vzájomnej súvislosti a prihliadli na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Správca dane viedol dokazovanie s cieľom preveriť realnosť obchodov deklarovaných faktúrami, snažil sa úplne a presne zistiť skutkový stav veci tým, že si zaobstaral pri výkone daňovej kontroly nevyhnutné podklady a dôkazy. Správca dane nevykonával iba formálnu kontrolu dokladov, ale zamerával sa predovšetkým na vecné plnenie, a to vo všetkých vzájomných súvislostiach.

Kasačný súd v danom prípade v plnom rozsahu odkazuje na nález Ústavného súdu I. ÚS 241/07-44, v ktorom sa uvádza: „...zo zásady skutočného obsahu právneho úkonu rozhodujúceho pre určenie dane vyplýva, že z daňového hľadiska je rozhodujúca reálna existencia plnení, ktoré boli uskutočnené, t. j. vzájomná výmena reálnych plnení, a teda vykonanie dohodnutých prác (resp. dodanie tovaru) a úhrada

za toto poskytnuté plnenie. Ide o ekonomickú podstatu daňovej transakcie, ktorú zákon uprednostňuje pred formou a právnym titulom, na základe, ktorého bola uskutočnená. Potreba skúmania ekonomického dôvodu daňovej transakcie sa prejavuje ako súčasť zásady posudzovania právneho úkonu podľa jeho obsahu.“

Zásada objektívnej pravdy, ovládajúca daňové konanie, nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností. Preto je na správcovi dane vykonávaným dokazovanie a jeho úvaha, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už správca dane získal v rámci správy daní a v priebehu konania.

Súdny dvor vo svojej judikatúre pripúšťa, že nie je v rozpore s právom Únie požadovať, aby subjekt prijal všetky opatrenia (due diligence), ktoré možno od neho rozumne požadovať, aby sa uistil, že plnenie, ktoré uskutoční, nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode, rozsudky ESD vo veciach napr. Teleos plc. a spol. (C-409/04), Vlaamse Oliemaatschappij NV (C-499/10). Možno preto určiť opatrenia, ktoré možno, v tom ktorom prípade, požadovať od zdaniteľnej osoby uplatňujúcej si nárok na odpočet DPH na zabezpečenie, aby jej plnenia neboli poznačené podvodom.

Správca dane mal právo preveriť realitu dodávky prác ako aj doplneným dokazovaním odstrániť vzniknuté pochybnosti. Bolo na žalobcov, aby predložil dôkazy svedčiacie o tom, že uvedený typ kontrolovaného zdaniteľného kontraktu a spôsob jeho prevedenia ako i komunikácia s dodávateľom sa nijako neodlišuje od ním vykonávaných obdobných obchodov. Najvyšší súd na tomto mieste poukazuje nielen na základnú zásadu obchodného práva, a to poctivého obchodného styku, ale aj tú skutočnosť, že súčasne základným predpokladom pre riadne fungovanie obchodnej spoločnosti je to, že štatutárny orgán obchodnej spoločnosti musí mať vedomosť nielen o obsahu a rozsahu činností, ktorými podnikateľ napĺňa jednotlivé definičné znaky pojmu podnikanie (viď § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka), ale aj o subjektoch, v spolupráci s ktorými tak činí. Ak takéto vedomosti evidentne štatutárnemu orgánu obchodnej spoločnosti chýbajú, potom v danom prípade ide o výkon práva na podnikanie, ktorý nepožíva v zmysle § 264 Obchodného zákonníka právnu ochranu a pochybnosti správcu dane o pravdivosti údajov uvádzaných daňovým subjektom sú oprávnené.

V okamihu, kedy správca dane spochybňuje dôveryhodnosť údajov v daňovom priznaní, musí daňový subjekt v daňovom konaní preukázať, že k realizácii plnenia skutočne došlo tak, ako deklaruje. Už samotné zistenie skutočnosti, že dodávateľ nemá personálne a materiálne možnosti na realizáciu dodávky, pohyb finančných prostriedkov nie je odzrkadlený v jeho daňových výstupoch a účtoch, jednoznačne spochybňuje vierohodnosť tvrdení žalobcu o realite jeho dodávok. Takýto spôsob vedenia dokazovania žalovaným vychádza v tomto štádiu daňového konania z toho, že na strane žalobcu v postavení daňového subjektu nastupuje procesná povinnosť obnoviť dôveryhodnosť spochybnenej transakcie, lebo žalobca je zaťažený dôkazným bremenom preukázať všetky skutočnosti, ktoré povinne uvádza v priznaní.

Podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a v § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť, keďže to zákon neustanovuje, ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani pri dobromyseľnosti platiteľa, prijímajúceho zdaniteľné plnenie. Naopak, zákonodarca z dôvodu zabránenia ľahkej zneužiteľnosti požaduje, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet zákon stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, plnenie bolo reálne dodané osobou uvedenou v na účtovnom doklade (§ 9 zákona o DPH).

Kasačný súd s poukazom na § 29 ods. 8 zákona o správe daní opätovne pripomína, že dôkazné bremeno preukazujúce uskutočnenie zdaniteľného plnenia leží predovšetkým na daňovom subjekte, pričom

nemožno opomenúť, že cieľom uznaným a podporovaným šiestou smernicou Rady Európskej únie o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty je boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadom zneužívania (pozri najmä rozsudky z 29. apríla 2004, Gemeente Leusden a Holin Group, C-487/01 a C-7/02, Zb. s- I-5337, bod 76, ako aj z 21. februára 2006, Halifax, a i., C-255/02, Zb. s. I. 1609, bod 71).

V tomto smere preto dôkazná povinnosť v daňovom konaní jednoznačne spočívala na daňovom subjekte - sťažovateľovi, ktorému daňové orgány poskytli dostatok priestoru, aby svoje tvrdenia a dôvodnosť odpočtu DPH i dostatočným a vierohodným spôsobom preukázal, (nielen formálnymi dokladmi). Sťažovateľ v daňovom konaní neobjasnil ako prebiehala komunikácia medzi ním a dodávateľom prác a tovaru, akým spôsobom došlo k špecifikácii požiadaviek súvisiacich s požadovanými prácami, odsúhlaseniu druhu, typu a hodnoty použitých materiálov a zariadení ako i cene za prepravu, ktoré mali vplyv na cenu dodávky. Nezodpovedá totiž zásadám obvyklého konania podnikateľa, ak sa tento zaviazal uhradiť nešpecifikovanú cenu za dielo len na základe vyúčtovania dodávateľa, bez preukázania nákladov za zabudovaný materiál, bez toho, aby sa so zhotoviteľom vopred dohodol aký materiál a v akom cenovom rozsahu a akej kvalite môže byť použitý. Sťažovateľ teda nepreukázal, že vynaložil a prijal všetky rozumné opatrenia s odbornou starostlivosťou vyplývajúcou z jeho podnikateľskej činnosti, aby zabránil tomu, že reálne uskutočnenie obchodu, čo do osoby dodávateľa, nebude spochybnené.

25. Vo vzťahu k dodávateľovi žalobcu, spoločnosti MC GOLD, spol. s r. o. bolo zistené, že je nekontaktná, nespokupracuje so správcom dane, rovnako ako jej splnomocnený zástupca U. F.. Bývalý konateľ (v novembri 2012) tejto spoločnosti V. K., ako i T. P. (konateľ od 31. 10. 2012), súčasný konateľ F. L. P. (od 05. 09. 2013), ktorý je občanom Bulharskej republiky a splnomocnený zástupca spoločnosti U. F. boli predvolaní na ústne pojednávanie na deň 27. 02. 2014, o čom bol žalobca upovedomený. V uvedený deň bola spísaná zápisnica o ústnom pojednávaní, na ktorom bol vypočutý V. K. J. T. P.k, ktorí sa k deklaroványm obchodom nevedeli vyjadriť z dôvodu, že podľa vyjadrenia V. K. obchody zabezpečoval Peter Válah, ktorý bol na to splnomocnený a T. P. bol konateľom až od 31. 10. 2012. Peter Válah bol vypočutý dňa 12. 03. 2014 (žalobca bol o jeho výsluchu upovedomený, ale nezúčastnil sa ho), pričom uviedol, že spoločnosť obchodovala s mäsom (tieto obchody robil on), resp. i s inými komoditami - cukríky, žuvačky, elektronické cigarety (tieto obchody robil V. K.), k okolnostiam obchodov sa vyjadriť nevedel, spoločnosť zamestnancov nemala, faktúry vystavila účtovníčka, ktorá pracovala pre spoločnosť ako živnostníčka.

26. Dodávateľovi žalobcu, spoločnosti GARAX, s. r. o., správca dane opakovane bezúspešne zasielal predvolanie na adresu tejto spoločnosti s výzvou na predloženie listinných dokladov a taktiež predvolal na pojednávanie ako svedkov T. Y. (konateľ spoločnosti v čase, keď sa mala obchodná transakcia uskutočniť), ako i Alenu Polákovú (súčasná konateľka spoločnosti). Žalobca bol o týchto úkonoch (vykonaní výsluchu predvolaných svedkov vždy vopred upovedomený, ale pojednávania sa nezúčastnil). Dňa 28. 01. 2014 bol ako svedok na pojednávaní vypočutý T. Y., ktorý potvrdil, že vystavil a podpísal faktúru, ale na väčšinu položených otázok odpovedal, že si nepamätá, nevie, spoločnosť nemala zamestnancov, nejaké stavebné práce sa robili, nevie aké a kde, za spoločnosť konal on a ešte nejaký pán, ktorého meno nevie, doklady odovzdal pri predaji spoločnosti novej konateľke. Táto bola opakovane bezúspešne predvolávaná na pojednávanie, nikdy sa nedostavila a podľa oznámenia príslušného oddelenia polície ju nebolo možné ani predviesť.

27. Dodávateľ žalobcu, spoločnosť LK IMPOEXPO, s. r. o., je nekontaktná v mieste jej sídla. Zmenila sídlo a i konateľa. Dňom 25. 02. 2013 došlo k zmene sídla spoločnosti na adresu Pezinok, Kollárova 2907 a tiež i k zmene konateľa a konateľkou sa stala U. Q. A., občianka Bulharskej republiky. V čase uskutočnenia zdaniteľných plnení bol konateľom spoločnosti LK IMPOEXPO, s. r. o. C. B., ktorý v roku 2012 splnomocnil za obchodného zástupcu spoločnosti Petra Válahu, ktorý potvrdil, že faktúry, ktoré mu predložil správca dane k nahliadnutiu, vystavil a podpísal B. a k obchodom so žalobcom sa nevedel vyjadriť.

28. Vo vzťahu k oslobodeniu dodávky tovaru odberateľovi, Stone Bohemia s. r. o. je potrebné uviesť, že žalobca nepreukázal splnenie podmienky stanovenej zákonom na oslobodenie dodávky od DPH.

Podmienky oslobodenia od dane platiteľ musí okrem faktúry preukázať aj dokladom o odoslaní tovaru, ak je preprava zabezpečená dodávateľom alebo odberateľom prostredníctvom poštového podniku, kópiou dokladu o preprave tovaru, v ktorom je potvrdené prevzatie tovaru v inom členskom štáte, príp. iným dokladom, ak je preprava zabezpečená dodávateľom alebo odberateľom osobou inou ako poštovým podnikom, potvrdením o prijatí tovaru odberateľom, príp. poverenou osobou, s presne vymedzeným obsahom, ak prepravu vykoná dodávateľ alebo odberateľ.

29. Kasačný súd poukazuje na okolnosť, že okrem vystavených faktúr nevedel sťažovateľ žiadnym iným spôsobom preukázať reálny základ pre ich vystavenie. Správca dane v priebehu daňovej kontroly preveroval uskutočnenie zdaniteľných plnení nielen z formálnej stránky, ale preveroval tiež, či boli zdaniteľné obchody reálne uskutočnené, a to preverovaním vykonávaným v dodávateľských spoločnostiach.

30. Základným princípom výberu dane z pridanej hodnoty ako všeobecnej nepriamej dane je, že podnikateľ musí byť plne zbavený ťarchy DPH zaplatenej v cene prijatých tovarov a služieb určených na uskutočnenie zdaniteľných obchodov podliehajúcich DPH. V danom prípade na základe uvedených dôvodov nebolo bez pochyb preukázané, že žalobca zaplatil DPH z reálne prijatého plnenia od platiteľa DPH, teda že bol uvedený základný princíp dodržaný.

31. Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

32. Pokiaľ ide o dokazovanie v daňovom konaní, dôkaznú povinnosť má prioritne daňový subjekt. Správca dane dokazovanie vykonáva, vedie dokazovanie. Jeho úlohou je zistiť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane. Dokazovanie je procesný postup, na základe ktorého správca dane získa poznatky a informácie o všetkých skutočnostiach dôležitých pre správne a objektívne rozhodnutie. Správca dane nie je pri dokazovaní viazaný iba návrhmi daňových subjektov, je však povinný zistiť skutkový stav vecí čo najúplnejšie. Daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Z uvedeného vyplýva, že je to práve správca dane, kto rozhodne, ktoré dôkazy vykoná, akým spôsobom a či vôbec dokazovanie doplní, aké závery vyvodí z jednotlivých dôkazov. V daňovom konaní sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov a zásada objektívnej pravdy. V zmysle týchto zásad sú príslušné správne orgány povinné postupovať.

33. Podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a v § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť, keďže to zákon neustanovuje, ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani pri dobromyseľnosti platiteľa, prijímajúceho zdaniteľné plnenie. Naopak, zákonodarca z dôvodu zabránenia ľahkej zneužitelnosti požaduje, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet zákon stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, plnenie bolo reálne dodané osobou uvedenou v na účtovnom doklade (§ 9 zákona o DPH).

34. V tomto smere preto dôkazná povinnosť v daňovom konaní jednoznačne spočívala na daňovom subjekte - sťažovateľovi, ktorému daňové orgány poskytli dostatok priestoru, aby svoje tvrdenia a dôvodnosť odpočtu DPH i dostatočným a vierohodným spôsobom preukázal, (nielen formálnymi dokladmi). Sťažovateľ v daňovom konaní vierohodným spôsobom nepreukázal, že tovar a služby mu dodali dodávatelia uvedení na faktúrach, z ktorých si uplatnil nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty. Nesplnil teda hmotnoprávne podmienky na odpočítanie dane z pridanej hodnoty. Sťažovateľ rovnako nepreukázal, že vynaložil a prijal všetky rozumné opatrenia s odbornou starostlivosťou vyplývajúcou z jeho podnikateľskej činnosti, aby zabránil tomu, že reálne uskutočnenie obchodu, čo do osoby dodávateľa, nebude spochybnené.

35. Záver, ktorý správca dane zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o DPH. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobcom predloženým daňovým dokladom, predovšetkým vo svetle kontrolných zistení v rámci konkrétneho obchodného kontraktu absentuje bez pochybností preukázané dodanie, čo oprávnene vzbudzuje dosiaľ neodstránené pochybnosti o uskutočnení deklarovaných zdaniteľných plnení, na základe ktorých si žalobca uplatnil právo na odpočet, ako i o vierohodnosti účtovnej evidencie žalobcu (viď. aj rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 5Sžfk/45/2017 z 31. mája 2018). Osobitne nedôveryhodným, vo svetle absencie dokumentácie, resp. iných podkladov, ktorými by bolo možné preukázať realnosť vykonanej obchodnej transakcie, sa javí personálne prepojenie sťažovateľa a obchodnej spoločnosti Stone Bohemia s. r. o..

36. Skutočnosť, ktorú sťažovateľ namietal v podanej kasačnej sťažnosti, že krajský súd sa napadnutým rozhodnutím odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe pričom poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu nie je v rozpore s rozhodnutiami uvedenými sťažovateľom v kasačnej sťažnosti. Závery vyjadrené v uvedených rozhodnutiach vychádzali z iných skutkových zistení, týkali sa iných subjektov, jednalo sa o dodávky tovaru preukázateľne dodaného platiteľom DPH a nie je možné ich aplikovať na daný prípad. Skutočnosť, že sťažovateľ sa nestotožnil s právnym názorom správneho súdu, nemožno považovať za nesprávne právne posúdenie veci.

37. Záverom Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že spoločným znakom všetkých žalobcom deklarovaných transakcií je, že ich realizáciu žalobca ako i vypočutí svedkovia (bývalí konatelia dodávateľov) nevedeli preukázať inak, ako vystavenými faktúrami a vlastnými vyjadreniami. Ani jeden z obchodných partnerov žalobcu nevedel predložiť žiaden doklad svedčiaci o pôvode tovaru, jeho preprave z dôvodu, že došlo k výmene konateľov, ktorí sú nekontaktní, resp. sú občanmi iného štátu, ktorých sa nedalo presne (okrem mena) identifikovať a skontaktovať. Uvedené, spoločné znaky sú dostatočným dôvodom na spochybnenie dôveryhodnosti a poctivosti podnikateľskej činnosti subjektov zapojených do skúmaného obchodného reťazca.

38. Ďalšie skutočnosti, ktorými sťažovateľ v kasačnej sťažnosti spochybňoval predmetné rozhodnutie krajského súdu boli totožné s námietkami, ktoré namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal. Kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

39. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených dôvodov kasačnú sťažnosť zamietol podľa § 461 S. s. p., keďže po jej preskúmaní zistil, že nie je dôvodná.

40. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že ich náhradu sťažovateľovi nepriznal podľa § 467 ods. 1 S. s. p. v spojení s § 167 S. s. p..

41. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.